

B E T O ' L I R I

PUTOVANJE
S BIVŠIM

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Beth O'Leary

THE ROAD TRIP

Copyright © 2021 Beth O'Leary Ltd

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojim deveruřama

SADA

Dilan

– U prijateljstvu pravom nikada ništa nije teklo glatko, to hoću da kažem – kaže mi Markus čačkajući pojas.

Prvi put doživljam da se Markus od srca izvinjava i dosad je izrekao šest klišeja i dva izvitoperena citata iz književnosti, a nijednom me nije pogledao u oči. Reč *izvini* jeste izrečena, ali prethodilo joj je: „Ne umem baš da kažem“, što donekle baca sumnju na njegovu iskrenost.

Prebacim brzinu. – Zar nije: „*U ljubavi pravoj* nikada ništa nije teklo glatko“?* To je iz Šekspirovog *Sna letnje noći* ako se ne varam.

Nalazimo se kod supermarketa koji radi non-stop. Pola četiri je ujutru i mrkli je mrak, ali žučkasto svetlo iz supermarketa obasjava troje ljudi u kolima ispred nas kao da su upravo stali pod reflektore. Mi smo tik iza njih i svi se vučemo za kamionom koji lagano trucka ulicom.

Na delić sekunde u retrovizoru ugledam lice devojke za volanom. Podseća me na Adi. Kad o nekome neprestano razmišljaš, počneš svuda da ga viđaš.

* U prepevu Aleksandra Saše Petrovića. (Prim. prev.)

Markus hukne. – Dilane, govorim ti o svojim osećanjima. Ovo je agonija. Molim te, usredsredi se i slušaj šta ti pričam.

Na to se nasmešim. – Dobro. Slušam te.

Vozim, prolazim pored pekare. Ponovo u retrovizoru načas ugledam oči devojke za volanom, obrve su joj malčice podignute iznad četvrtastih naočara.

– Hoću da kažem, nailazili smo na prepreke i znam da se nisam baš uvek najbolje poneo i to je... stvarno je grehota što je tako ispalo.

Zaista je neverovatno u kakve se sve lingvističke mreže upliće samo da bi izbegao da kaže obično *izvini*. Ćutim. Markus se nakašlje, pa se opet uzvrpolji, a ja se sažalim nad njim i umalo da mu kažem da je u redu, da ne mora da se izvinjava ako nije spreman za to, ali uto se zaustavimo kod knjižare i svetlost ponovo obasja kola ispred nas i ja sasvim zaboravim na Markusa. Devojka za volanom spustila je prozor, izbacila ruku i uhvatila se za krov. Na zglobu su joj nanizane narukvice koje svetlucaju na svetlu farova. Taj pokret mi je bolno poznat – ta ruka, tanka i bela, smelo izbačena, i te narukvice, dečje perlice nanizane na zglob. Svuda bih ih prepoznao. Srce mi poskoči u grudima jer to *jeste* ona, to *jeste* *Adi*. Pogledi nam se sretnu u retrovizoru.

A onda Markus vrisne.

I malopre je tako užasnuto kriknuo kad smo prošli pored *Gregsove* reklame za veganske rol-viršle, pa ne reagujem onako brzo kako bih inače reagovao. Kad kola ispred nas naglo zakočče, a ja ne nagazim odmah na kočnicu mercedesa Markusovog oca, vrednog sedamdeset hiljada funti, samo imam vremena da zažalim što to nisam uradio.

Adi

Bam!

Glava mi tako silovito odskoči da mi naočare odlete uvis i preko naslona za glavu. Neko krikne. *Joj, jebote...* – bol mi seвне u vratu i pomislim: *Bože, šta sam to uradila? Jesam li udarila u nešto?*

– Bog te jebô! – kaže Deb pored mene. – Jesi li dobro?

Pipam okolo tražeći naočare. Očito nisu tu.

– Šta se, bre, ovo desilo? – promucam.

Drhtavim rukama pipam volan, pa ručnu kočnicu, pa retrovizor. Pokušavam da se snađem.

Vidim ga u retrovizoru. Mutan mi je bez naočara. Nestvaran. Ali to je on, u to nema sumnje. Toliko mi je poznat da mi se na trenutak učini kao da gledam u sopstveni odraz. Odjednom srce počne da mi bije kao da hoće da iskoči iz grudi.

Deb izađe iz kola. Đubretarski kamion ispred nas produži dalje i farovima obasja rep lisice zbog koje je naglo zakočio. Lisica se lagano došeta do trotoara. Polako mi se pred očima iskristališe slika celog događaja: kamion koči zbog lisice, ja kočim zbog kamiona, a iza mene Dilan uopšte ne koči. A onda – *bam*.

Pogledam u Dilana u retrovizoru; i dalje gleda u mene. Sve kao da se usporilo, stišalo, izbledelo, kao da je neko ugasio svet.

Dilana nisam videla dvadeset meseci. Trebalo bi da se nekako promenio. Sve ostalo jeste. Ali čak i odavde, čak i po mraku, znam liniju njegovog nosa, njegove duge trepavice, njegove šućmuraste oči nalik zmijskoj koži. Znam da će te oči biti razrogačene i šokirane kakve su bile kad me je ostavio.

– Pa – kaže moja sestra – naš mini se pokazao.

Mini. Kola. Odjednom mi se sve vrati. Pokušavam da odvezem pojas. Uspevam tek iz trećeg puta. Ruke mi se tresu. Kad ponovo pogledam u retrovizor, više ne gledam napolje, već tik iza sebe, pa ugledam Rodnija na zadnjem sedištu kako sedi povijen skroz do kolena i rukama pokriva glavu.

Sranje. Skroz sam zaboravila na Rodnija.

– Jesi li dobro? – pitam ga.

U istom trenutku Deb pita mene: – Adi? Jesi li dobro? – Pro-molila je glavu u kola, pa napravila grimasu. – I tebe boli vrat?

– Da – kažem jer, kad me to pita, shvatim da me stvarno boli, i to *mnogo*.

– Gospode – kaže Rodni, pa se oprezno uspravi na sedištu. – Šta se desilo?

Rodni je sinoć postavio poruku u *Fejsbuk* grupi „Čeri i Kriš staju na ludi kamen“ i pitao ima li nekog iz okoline Čičestera ko bi ga povezao. Niko mu se nije javio, pa smo se Deb i ja sažalile. O Rodniju znam samo da pije proteinski napitak za doručak, da je stalno poguren i da mu na majici piše *Uporno pritiskam ESC, ali još sam ovde*, no mislim da sam skapirala suštinu.

– Neki kreten u mercedesu zabio se u nas – kaže mu Deb, pa se ispravi da pogleda u auto iza nas.

– Deb... – kažem.

– Da?

– Mislim da je to Dilan. U tim kolima.

Deb namršti nos, pa se opet sagne u kola da me pogleda.

– Dilan *Abot*?

Progutam knedlu. – Da.

Odvažim se da se osvrnem preko ramena. Moj vrat se po-
buni. Uto ugledam nekog muškarca kako izlazi sa suvozačke
strane. Vitak je i avetinjski bleđ na mračnoj ulici, a kovrdžava
kosa mu se blago sjaji na svetlu iz izloga iza njega. Srce mi
ponovo podivlja, udara kao ludo.

– S Markusom je – kažem.

– *S Markusom?* – pita Deb iskolačivši oči.

– Da. O bože. – Ovo je užasno. Šta sad treba da radim? Da
zovem osiguranje ili tako nešto? – Jesu li kola u redu? – pitam.

Izađem iz auta baš kad i Dilan izađe iz mercedesa. Nosi belu
majicu, drap bermude i pohabane brodarice. O gajci na pojasu
visi mu karabiner zavučen u džep. To je bila moja ideja da ne
bi većito gubio ključeve.

Dilan priđe i stane ispred mercedesa, obasjan farovima.
Tako je lep da me srce zaboli. To što ga vidim pada mi mnogo
teže nego što sam očekivala. Poželim da uradim mnogo toga
odjednom: da mu pritrčim, da pobegnem, da se sklupčam, da
zaplačem. A povrh svega toga, imam neki kretenski osećaj da
je neko negde nešto zabrljao, kao da nešto u univerzumu nije
stavljeno na pravo mesto, jer jeste trebalo da vidim Dilana
ovog vikenda, i to prvi put posle skoro dve godine, samo na
venčanju, a ne sad.

– Adi? – kaže on.

– Dilane – promucam.

– Je l' to stvarno jedan *mini* uništio tatin mercedes? – upita
Markus.

Mahinalno sklonim šiške s očiju. Nisam našminkana, nisam
namestila kosu, na sebi imam izlizane tregerke. *Mesecima* sam
smišljala kako ću izgledati kad budem ponovo videla Dilana,
a to zasigurno nije bilo ovako. Ali Dilan me ne odmerava od
glave do pete, nije izgleda ni primetio da sam promenila boju
kose, već mi se zagleda u oči. Osećam kao da je ceo svet posrnuo
i ostao bez daha.

– Bog te jebô! – kaže Markus. – Mini! Kakav blam!

– Molim?! – na to će Deb. – A šta ste *vi* uradili? Zabili ste se u nas!

Dilan se zbunjeno osvrće oko sebe. Uspevam da se priberem.

– Je li neko povređen? – pitam i trljam vrat, koji me boli.

– Rodni?

– Ko? – pita Markus.

– Dobro sam! – poviče Rodni, koji i dalje sedi pozadi u kolima.

Deb mu pomogne da izađe. Trebalo je sama to da uradim. Mozak mi je stao.

– Sranje – uzvikne Dilan kad konačno uoči uljubljen branik mercedesa. – Izvini, Markuse.

– Oh druže, ne brini, stvarno – odvratu Markus. – Znaš li koliko sam puta skršio tatina kola? Neće ni primetiti.

Odem iza Debinog slupanog minija i pogledam ga. Zapravo, uopšte nije tako strašno – prasak je bio tako jak da sam pomislila da je sigurno nešto otpalo. Točak, recimo.

Pre nego što vidim šta radi, Deb je već sela u kola i upalila motor.

– Radi kao sat! – uzvikne ona. – Kakva kola! Najpametnije što sam ikada kupila! – Krene napred, popne se na ivičnjak i uključi sva četiri migavca.

Dilan se vratio u mercedes i pretura po kaseti. On i Markus razgovaraju o tome da pozovu šlep-službu, Markus mu preko telefona prosledi imejl, a ja se mislim: „Da, to je to, Dilanu je kraća kosa. To je to.“ Znam da bi trebalo da razmišljam o sudaru, ali sve vreme se igram igre „nađi razlike“, gledam u Dilana i pitam se čega nema i šta je novo.

Ponovo me pogleda u oči. Oblije me vrelina. Ima nečeg u Dilanovim očima – nekako te uhvate kao paučina. Jedva se nateram da skrenem pogled.

– Ovaj... vi ste, pretpostavljam, krenuli na Čerino venčanje? – pitam Markusa. Glas mi drhti. Ne mogu da ga pogledam.

Odjednom sam zahvalna što je zadnji branik minija ulubljen, pa imam u šta da gledam.

– Pa, jesmo – odvratila Markus otežući i zagledajući mercedes. Možda ni on ne može da se natera da pogleda u mene. – Ali sad više nema šanse da ovim autom pređemo skoro sedamsto kilometara. Mora kod auto-mehaničara. A i tvoj bi trebalo.

Deb na to samo frkne. Izašla je iz kola i rukavom stare otrcane dukserice trlja ogrebotinu na autu. – Ništa mu ne fali – kaže ona, otvorivši i zatvorivši gepek čisto provere radi. – Samo je ulubljen.

– Markuse, auto je poludeo – dovikuje Dilan.

Čak i s mesta na kom stojim vidim kako sva svetla na instrument-tabli mercedesa sevaju, a i migavci mu sijaju prejako. Okrenem glavu na drugu stranu. Baš tipično, zar ne? Markusu se kola pokvare, a Dilan ih popravlja.

– Šlep-služba stiže za pola sata da ga odvuče kod mehaničara – kaže Dilan.

– Za pola sata? – zaprepasti se Deb.

– To je sve deo usluge – kaže joj Markus pokazujući na svoja kola. – Mercedes, dušo.

– Ja sam Deb, a ne *duša*. Sreli smo se više puta.

– Da, naravno. Sećam se – kaže Markus nehajno. I ne baš ubedljivo.

Osećam kako me Dilanove oči prosto vuku dok se svi bavimo osiguranjem. Ja čačkam nešto po telefonu, Deb traži papire u pregradi, a za sve to vreme izuzetno sam svesna da je Dilan tu i kao da zauzima deset puta više prostora od svih ostalih.

– A kako ćemo sad na venčanje? – pita Markus kad sve obavimo.

– Sešćemo na prevoz – kaže Dilan.

– Na *prevoz*? – zabezекne se Markus kao da mu je neko predložio da na Čerino venčanje ode toboganom. Znači, ostao je kreten. Nikakvo čudo.

Rodni se nakašlje. Stoji naslonjen na mini očiju uprtih u telefon. Krivo mi je – uporno zaboravljam na njega. U mom mozgu trenutno nema mesta za Rodnija.

– Ako sad krenete – kaže on – prema *Guglu*, stići ćete u... dva i trinaest...

Markus pogleda na sat.

– Dobro – kaže Dilan. – To je okej.

– U utorak – dovrši Rodni.

– Šta?! – uglas poviču Dilan i Markus.

Rodni napravi skrušenu facu. – Nedelja je, praznični vikend, pola četiri ujutru, a vi ste iz Čičestera pošli u unutrašnjost Škotske.

Markus očajno podigne ruke. – Ova zemlja je otišla dođavola!

Deb i ja se pogledamo. *Ne, ne ne ne...*

– Idemo – kažem i pođem ka kolima. – Hoćeš li ti da voziš?

– Adi... – počne Deb kad sednem na suvozačko sedište.

– Kud ste pošle? – poviče Markus.

Zalupim vrata.

– Hej! – vikne Markus kad Deb sedne za volan. – Morate da nas povedete na venčanje!

– Ne – kažem Deb. – Ne obaziri se na njega. Rodni! Ulazi!

Rodni me poslušao. To je lepo od njega. Ne poznajem ga dovoljno dobro da mogu da vičem na njega.

– Koji vam je kurac? Adi! Daj! Ako nas ne povežete, nećemo stići tamo na vreme – kaže Markus.

Prišao je kolima i počeo da kuca po mom prozoru. Ne spuštam ga.

– Adi, daj! Gospode, pa valjda toliko duguješ Dilanu!

Dilan mu nešto kaže. Ne čujem šta.

– Bože, kakav kreten – kaže Deb namrštivši se.

Zatvorim oči.

– Šta misliš, je l' bi mogla da izdržiš? – pita me Deb. – Da ih povežemo?

– Ne. Ne obojicu.

– Onda ga ignoriši. Idemo.

Markus ponovo zakuca na prozor. Stisnem zube, vrat me još boli i gledam pravo ispred sebe.

– Ovo putovanje je trebalo da bude *zabavno* – kažem.

Ovo je prvi Debin slobodan vikend otkako je rodila Rajlija. Mesecima smo samo o tome razgovarale. Isplanirala je svako usputno zaustavljanje, svaku pauzu.

– Opet će biti zabavno – kaže Deb.

– Nemamo mesta – pokušam.

– Mogu ja da se stisnem! – kaže Rodni.

Ovaj Rodni mi se sve manje dopada.

– Deb, to je *baš* dug put – kažem, pritisnuvši oči pesnicama.

– Biću satima i satima zarobljena u kolima s Dilanom. Već skoro dve godine na prstima idem po Čičesteru kako ne bih slučajno naletela na njega, a sad treba da budem s njim osam sati.

– Nisam rekla da to uradimo – podvlači Deb. – Rekla sam da idemo.

Dilan je pomerio mercedes na bezbednije mesto dok šlep-služba ne dođe po njega. Okrenem se u sedištu i vidim ga kako izlazi iz kola, mršav, visok, razbarušen.

Čim nam se pogledi sretnu, znam da ga neću ostaviti ovde.

I on to zna. *Izvini*, kaže mi nečujno.

Da sam dobila funtu svaki put kad mi se Dilan Abot izvinio, kupila bih taj mercedes.

Dilan

Ponekad mi pesma dođe gotovo cela kao da mi ju je neko bacio pred noge kao kad pas donese lopticu. Kad uđem pozadi u Debina kola i osetim bolno poznat miris Adinog parfema, u tren oka mi se u glavi jave dva i po stiha: *Ista a drugačija / oči uprte u moje / a ja sam...*

Šta? Šta sam ja? Ja sam u rasulu. Kad god pogledam u Adi, nešto u meni skoči kao delfin. Čovek bi pomislio da posle dvadeset meseci neće boleti baš *ovoliko*, ali boli, mnogo boli, toliko da ti dođe da *zakukaš* iz sveg glasa, jebote!

– Hajde, pomeri se malo – kaže Markus i pribije me uz Rodnija. Izbacim ruku i ona mi zamalo padne u Rodnijevo krilo.

– Izvini – kažemo obojica u isti mah.

Dlanovi mi se znoje. Uporno gutam knedlu kao da ću time potisnuti i osećanja. Adi izgleda skroz drugačije: kosa joj je sad kratka skoro kao moja i ofarbana u srebrnastosivu, a njene naočare – koje je nekim čudom uspela cele da izvadi iz gepeka posle sudara – glomazne su i moderne, upečatljive. Sasvim je moguće da je lepša nego ikada. Imam osećaj kao da gledam u Adinu sestru bliznakinju – identičnu a različitu. *Ista a drugačija.*

Trebalo bi nešto da kažem, to je očigledno, ali ništa mi ne pada na pamet. Nekad sam u tome bio dobar – bio sam vešt s rečima. Sedim zbijen na srednjem sedištu i gledam kako šlep-služba mračnom ulicom odvlači auto Markusovog oca, gledam ga kako napušteno čuči na onom kamionu i poželim da povratim malo onog samopouzdanja koje sam imao kad sam upoznao Adi i ni slutio nisam da će mi promeniti život iz korena.

– Otkud to da ste ovako rano pošli na put? – pita Adi kad se Deb uključi u saobraćaj. – Ti mrziš da voziš rano ujutru.

Šminka se ogledajući se u ogledalcetu na štitniku za sunce iznad suvozačkog sedišta. Posmatram je kako nadlanicom nanosi neku kremu na lice.

– Nisi u toku – kaže Markus, pokušavajući udobno da se namesti na sedištu i usput me mune laktom u rebra. – Dilan sad *čvrsto* veruje da se na put kolima *mora* krenuti u četiri ujutru.

Posramljeno pogledam u kolena. Adi me je zapravo naučila da je na put najbolje krenuti u ono najmračnije doba pred sam osvit, kad je dan još pun nade. Ali jeste u pravu – dok smo bili zajedno, stalno sam se bunio što moramo tako rano da krećemo kad bismo pošli na neki duži put.

– Pa, baš je dobro što smo rano pošli! – dobaci Rodni, gledajući u telefon. Laktove je pribio uz sebe najviše što može.

Markus se pak nimalo ne žrtvuje da meni bude udobnije. Skroz se raširio, koleno je nehajno prebacio preko mog, a lakat mi je gotovo spustio u krilo. Uzdahnem.

– Ovako ćemo jedva stići na porodično roštiljanje – nastavi Rodni. – Čeka nas više od osam sati vožnje, a već je pola šest!

– Ah, ideš, dakle, na roštilj pre venčanja? – pitam.

Rodni klimne glavom. Moje pitanje je besraman pokušaj da saznam šta Rodni radi ovde, no nadam se da će proći kao prijateljsko ćaskanje. U jednom trenutku, jezivom, veoma teškom, kad su izašli iz kola, pomislio sam da ga je Adi povelala na venčanje – Čeri je pre nekoliko meseci rekla da će možda

povesti nekog. Međutim, ne vidim nikakvu očitu vezu između njih. Adi ga uglavnom ignoriše.

Zapravo, ignoriše sve nas. Nakon što smo se na početku pogledali u oči, od čega mi je srce stalo i nešto me presekle u stomaku, ona pomno izbegava da me pogleda kad god pokušam da joj privučem pažnju. Za to vreme Markus glasno lupa po prozoru u nekom idiotskom ritmu; Deb ga iznervirano pogleda dok se koncentriše da se uključi na čičestersku zaobilaznicu.

– Je l' možemo da pustimo neku muziku? – pita Markus.

Znam šta sledi i pre nego što Adi pusti muziku i suspregnem osmeh čim čujem prve tonove pesme. Ne znam tu pesmu, ali to je, bez ikakve sumnje, američka kantri muzika – dovoljno je da čuješ uvodne akorde, pa da znaš da ćeš slušati priču o poljupcima na tremu usred noći, o odlasku na igranku ili dugoj vožnji s lepom devojkom kraj sebe. Adi i Deb vole kantri muziku još od tinejdžerskih dana. Svojevremeno sam zadirkivao Adi zbog toga, što je baš licemerno budući da se na mojoj plej-listi za vožnju nalaze gotovo isključivo pesme Tejlor Swift. Sad kad god čujem zvuk bandža, vidim Adi kako igra uz *Florida Džordžija lajn* u mojoj staroj majici, kako peva „Gledam te“ Rodnija Etkinsa u kolima spuštenih prozora, kako se polako skida uz muziku Sema Hanta.

– Možda ne moramo ovo – kaže Adi podigavši ruku.

– Sviđa mi se! Ostavi je – kaže Deb i pojača muziku.

– Šta je, bre, ovo? – pita Markus.

Vidim kako se Adina ramena stegnu na njegov ton.

– To je Rajan Griffin – kaže Adi. – Pesma se zove... „I ja bih sebe ostavio“.

Trgnem se. Markus prasne u smeh.

– Ma je li? – na to će on.

– To je s plej-liste „Zlatni hitovi kantrija“ – kaže Adi. Po vratu joj se razliva rumenilo, ali nejednako, nalik laticama. – I baš nju ćemo slušati narednih osam sati. Bolje se privikni.

Markus otvara vrata.

– Šta, bre...

– Markuse, jebote...

Na zadnjem sedištu nastane pometnja. Markus me gurne laktom. Vrata su otvorena svega nekoliko centimetara, ali vetar šiba kroz kola. Sad se i Rodni nagne preko mene, pokušava da dohvati ručicu i zatvori vrata, i sad je tu četiri ili pet ruku koje grebu po vratima i grebu jedna drugu. Rodnijeva masna smeđa kosa pada mi na lice, moja noga se nekako upetljala u Markusovu...

– Stopiraću! – poviče Markus, a ja mu čujem adrenalin u glasu, uzbudi se kad god napravi neku glupost. – Puštajte me odavde! Ne mogu to da slušam osam sati! Gasi to! – Smeje se čak i kad ga po šaci opalim tako jako da mi dlan zabridi.

– Ti nisi normalan! – kaže Rodni. – Idemo sto na sat!

Kola se zanesu. Ugledam Debine oči u retrovizoru: napregnute su i skupljene dok se trudi da zadrži pravac. S desne strane kola proleću kraj nas kupajući nas jarkom svetlošću farova, od koje mi pred očima igraju žuto-bele pruge.

Adi zaustavi pesmu. Markus zatvori vrata. Sad, kad nema muzike niti vetra koji huči kroz vrata, čuje se svaki zvuk u kolima: Rodnijevo otežano disanje, škriputanje sedišta dok se Deb zavaljuje u njega. Od onog rvanja skočio mi je adrenalin i odjednom me spopadne želja da Markusu razbijem nos.

– Koji ti je đavo? – prosikćem.

Osetim kako se Adi okrenula da me pogleda – iznenađena možda – ali vratila se na mesto pre nego što su nam se pogledi sreli.

Markus proguta knedlu, gleda me ispod oka. Znam da mu je već žao što se nije bolje ponašao, ali sam suviše iznerviran da išta kažem. Koji tren potom on se usiljeno nasmeje.

– Hoćemo muziku za putovanja! – kaže on. – Ajde pusti Springstina, može?

Adi dugo ništa ne govori.

– Deb – kaže naposletku – stani, molim te, na sledećoj pumpi.

– Moraš da piškiš? – pita je Deb.

– Ne – kaže Adi. – Moramo da ostavimo Markusa. Da može da stopira. Kako je hteo.

Onda ponovo pusti onu kantri pesmu.

Adi

Ispostavi se da pumpe nigde nema kilometrima. Kad konačno stignemo do jedne, stvarno moram da piškim. A moram i na svež vazduh. Ovo mi se odjednom čini kao najmanji automobil na celom svetu.

– Hoćemo li stvarno ostaviti Markusa ovde? – začujem zabrinuti glas iza sebe.

Žustrim korakom sam se uputila ka ulazu u zgradu benzinske pumpe. Namerno se krećem brzo da Dilan ne može da me sustigne i započne priču sa mnom. Otkako smo se svi potrпали u mini, dosad sam uspevala da izbegnem njegov pogled. Mislim da je to održiv plan za narednih šeststo i nešto kilometara.

Rodni se kreće veoma brzo za tako štrkljastog čoveka. Pogledam ga preko ramena.

– Ne, verovatno nećemo – kažem. – Markus voli da drami. Najbolje je to saseći u korenu, inače će dramiti ceo dan.

– Otkud ga poznaješ?

Kad stignemo do vrata, Rodni pritrči da mi ih otvori. Zatrepcem. Tako je nezgrapan. Podseća me na adolescenta iako ima bar trideset godina.

– Dilan i ja smo se zabavljali.

Zalupim vrata gepeka. Jedva sam u njega nekako nagurala kese s grickalicama, ali sad se kroz zadnji prozor slabo vidi. Dilan i Markus su poneli gomilu stvari, kao da su pošli na put oko sveta, a tu je još i Debin pribor za izmuzavanje: dve pumpe, ručni frižider, bočice...

– Odoh da se malo prošetam, da protegnem noge – kaže Rodni. – Vidimo se za pet minuta.

Nije trebalo da kažem Rodniju da smo se rastali prijateljski. Da sam mu rekla da mi je Dilan upropastio život, ne bi me ostavio samu s njim.

– Adi... zar ne možeš ni da me pogledaš?

Najiskrenije, nisam sigurna da mogu. Bolan mi je i sam pokušaj da ga pogledam. Imam osećaj da se prosto odbijamo jedno od drugog kao magneti iste polarizacije. Stoga pogledam ka travnjaku gde nekoliko ljudi istrčava pse. Tu je pudlica koja trči ukруг, kao i psić koji liči na kobasicu sa smešnim ružičastim amom. Sunce se polako izdiže iza njih, baca duge senke po travi. Ugledam Markusa kako čuči da se pozdravi s jednim vučjakom. Nadam se da pas nije druželjubiv. Ne želim da ugrize Markusa, ali mogao bi bar da zareži na njega.

– Gde je Deb? – pitam.

– Pozvala ju je vaša mama da je pita nešto za Rajlija.

Pogledam ga. – Rekla ti je za Rajlija?

Blago me gleda. – Upravo. Mislio sam... mislio sam, znaš, da ćeš mi javiti tako nešto. Kao to da je Deb rodila dete.

– Rekli smo bez kontakta.

– To si ti rekla.

Izvijem obrve.

– Izvini – kaže on. – Izvini.

Čačkam narukvice. Namazala sam nokte za venčanje, ali kratki su, pa izgledaju smešno, kao crveni patrljci.

– Uglavnom, baš mi je drago zbog Deb – kaže Dilan pošto ja ne govorim ništa.

– I iznenađen si?

On se osmehne, a i meni zatitra smešak na usnama, ali ga suspregnem.

– Nećeš pitati ko je otac? – pitam.

– Pretpostavljam da joj nije bio potreban – kaže Dilan. – Kao što ni Geji nije bio potreban kad je rodila Urana, znaš?

Osmeh mi se širi na licu ma koliko ga susprezala. – Znaš da ne znam – suvo kažem.

– Da – brzo kaže. Zagladi kosu kao da je još dovoljno duga da mu upada u oči – stari tik. – Pozivanje na grčku mitologiju je baš pompežno od mene, izvinjavam se. Samo sam hteo da kažem da Deb nikada nije bio potreban neki muškarac, zar ne? Mislim, kome *treba* muškarac, ali... uh bože...

– Narode, put pod noge! – začujemo s leđa nečiji glas. Markus projuri pored nas i otvori zadnja vrata. – Bolje palite motor. Rodni doleće munjevitom brzinom.

Okrenem se baš kad se Deb pojavi. Strpa telefon u džep dukserice i uđe pozadi za Markusom taman kad ja krenem ka vozačkom sedištu. Uspaničim se: da li ovo znači da će Dilan sedeti napred sa mnom?

– Šta to Rodni radi? – pita Deb.

Osvrnem se preko ramena ka travnjaku. Rodni stvarno trči ka nama mlatarajući rukama i nogama, a za njim juri onaj vučjak vukući gazdu o povocu.

– Oh, bajno – promrmljam, pa uđem u kola i mučim se da gurnem ključ u bravu.

Markus zakliče kad Rodni uskoči pozadi sav zadihani.

– Izvinite! – poviče on. – Izvinite! Izvinite!

Deb ispusti čudan zvuk kad je Rodni prignječi. – Pazi na ruke, molim te – kaže ona. – Ta ti je zalutala previše blizu moje vagine.

– O bože, izvini, molim te – kaže zadihani Rodni, premrevši od blama.

Dilan sedne napred. Ponovo pokušava da mi uhvati pogled.

– Nije joj ništa – kaže Deb. – Jaka je, izbacila sam bebu kroz nju.

– Oh, ne – kaže Rodni. – Oh, nisam hteo... Stvarno izvini.

– Deb, zaboravio sam koliko mi se sviđaš – na to će Markus.

– Stvarno? – zainteresovano pita Deb. – Pošto se ti meni uopšte ne sviđaš.

Izađem s parkinga pumpe. Ne mogu da odolim – na sekundu pogledam u Dilana na suvozačkom sedištu.

– Još samo petsto sedamdeset šest kilometara – kaže on tiho da ga samo ja čujem.

Markus objašnjava Deb kako ga ljudi „često pogrešno razumeju“ i kako je on „zapravo u procesu reformacije poput ras-kalašnika iz onih loše napisanih romana iz devetnaestog veka“.

– Petsto sedamdeset šest kilometara – kažem. – Sigurna sam da će prosto proleteti.

Dilan

Jurimo auto-putem A34. Vazduh je već vreo, sparan i lepljiv. Jutro je pravo letnje, prekrasno: nebo je azurne boje, a polja s obe strane puta zlate se na suncu. To je onaj dan koji miriše na mrvljeni led, zrele jagode i losion za sunčanje, kad si slatko opijen od previše džin-tonika.

– Sva čokolada će nam se istopiti – kaže Adi, pa odvrne klimu do kraja.

Ispravim se.

– Čokolada?

– Nije za tebe – kaže ona ne skrećući pogled s puta.

Ponovo utonem u sedište. Mislio sam da smo malo napredovali – pre nekog vremena okrenula mi se i uputila mali smeh, kao sićušni zalogaj neke poslastice, a meni je srce zapevalo. Iskren Adin osmeh prava je nagrada – teško ga je izmamiti, a srce ti stane kad ga dobiješ. Tako je bilo pre dve godine, a i sad je, nažalost, tako, kako se čini. Međutim, ponovo je zahladnela: pošli smo s one pumpe pre pola sata i otad mi se nije direktno obratila sve dosad. Nemam prava da se bunim i nema razloga da me to ljuti, ali ljuti me – to mi deluje sitničavo, a želim da mislim da ni ona ni ja nismo takvi.

Promeškoljim se u sedištu, a ona me pogleda, pa se nagne i uključi radio. Zaori se neka pop pesma, nešto živahno i što se ponavlja, kompromis između Adinog i Markusovog ukusa. Zvuk je glasan, pa ne čujem glupave razgovore sa zadnjeg sedišta. Poslednje sam čuo kako Rodni objašnjava Deb pravila pravog kvidiča, a Markus se povremeno ubacuje nekom začuđenom upadicom.

- Hajde – kaže Adi. – Kaži šta god već imaš da kažeš.
 - Zar sam toliko providedan? – pitam najblaže što mogu.
 - Da. – Glas joj je iskren. – Jesi.
 - Samo sam... – Progutam knedlu. – Još me kažnjavaš.
- Zažalim što sam to rekao čim mi te reči pređu preko usana.
- Kažnjavam te?

Iz klime mi u lice lagano duva vazduh topao kao dah. Radije bih otvorio malo prozore, ali Markus je već kukao da će mu to uništiti frizuru, a nemam živaca da se ponovo raspravljam s njim o tome. Nakrenem se tako da mi mlak vazduh bije postrance u obraz – ovako mogu da posmatram Adi kako vozi. Vrhovi ušiju su joj pocrveneli, naziru joj se pod kosom. Sad nosi naočare za sunce, a one za vid stavila je na glavu, sklonivši njima kosu s lica. Pri korenu joj vidim staru boju kose.

- I dalje nećeš da razgovaraš sa mnom.
- Dilane, to što nisam razgovarala s tobom nije bilo kažnjavanje. Zapravo, nije imalo nikakve veze s tobom. Meni je bilo potrebno da se povučem.

Pogledam u šake. – Mislio sam da će ta potreba kad-tad prestati.

Pogleda me; ne vidim joj oči kroz tamno staklo naočara za sunce.

- Čekao si da se to desi? – pita ona.
- Nisam... nisam čekao, ali...

Začutim, a preduga tišina odvija se pred nama poput trake. Na zadnjem sedištu kola u susednoj traci ugledam jednu sredovečnu ženu s kačketom na glavi kako razrogačenih očiju

zuri u nas. Pogledam u ostale i shvatim šta vidi – veselu grupu mladića i devojaka od dvadeset i nešto godina koja se u prazničnu nedelju u pola sedam ujutru potrpala u drečavocrveni mini.

I ne sluti istinu. Da gnev može da se pretoči u energiju, benzin nam uopšte ne bi trebao – u ovim kolima ga ima toliko da stignemo čak do Škotske.

NEKADA

Adi

Zurim u plafon. Kućepaziteljski stan u Čerinoj vili veliki je kao onaj u prizemlju, samo što je ispod njega, u podrumu. Prelep je ako vam ne smeta to što nema prozore. Ali pošto ću celo leto provesti na jugu Francuske uz besplatan stan i hranu i pride nekoliko stotina evra mesečno, to što nemam prozore ne smeta mi ni najmanje.

Jutros je stigla porodica, prijatelji Čerinih roditelja. Dovezli su se taksijem s aerodroma, što je stvarno srećna okolnost jer smo Deb i ja sinoć popile tri flaše vina na balkonu glavne spavaće sobe i gledale u zvezde sve dok se nije razdanilo. Verovatno još ne bih smela da vozim iako je skoro podne.

Sasvim sam sigurna da mi je ovo najlepše leto dosad. Kao da... kao da je zaszvirao neki fenomenalan instrumental ili kao da su sve boje postale življe. Ovog leta nisam mala Adi koja je stalno u pozadini. Nisam osoba na koju zaboraviš kad drugarima govoriš ko je sve u pabu. Nisam devojka koju izbegavaš jer si upoznao bolju. Mogu da budem šta god poželim.

U suštini, ovo je moje leto. Ne biste to rekli da me sad vidite jer sam suviše mamurna da bih se kretala.

Mrštim se u plafon. Ova nova porodica je čudna. Kućepaziteljski stan nije zvučno izolovan – uvek tačno znamo

šta se dešava iznad nas. Zapravo, i više nego što bismo želele da znamo. Ali sad ne čujem gotovo ništa. Zsigurno jesu došli – probudio me je taksi kad je stigao. I čuje se kretanje, ali vrlo tiho kretanje, kao da se kreće samo jedna osoba.

Čuje se kako samo jedna osoba odlazi u kuhinju do frižidera s vinom i natrag. Samo jednom se čuje tuš. Samo jedan prozor je ostavljen otvoren, pa se vrata spavaće sobe zalupe kad zaduva mistral.

Probudim Deb u petnaest do dva po podne. Odvuče se do kuhinje u razvučenim gaćama i majici sa slikom nekog francuskog benda koju je pokupila od nekog tipa u Avinjonu s kojim se smuvala na jedno veče, a onda zastane i oslušne.

– Gde su gosti? – pita ona.

– Nemam pojma. Ali uverena sam da je gore samo jedan tip.

Deb zevne i uzme šolju kafe koju sam joj pružila. – Hm. Baš čudno. Možda je taj tip usput pobio celu porodicu.

Po koracima uvek znamo ko hoda – muškarac ili žena. Muškarci gaze teže.

– I to ti je prvo palo na pamet? – pitam.

Deb slegne ramenima i uzme da seče hleb od juče. Mrvice se razlete kao iverje u stolarskoj radionici.

– Šta još imaš?

– Možda će doći kasnije – kažem. – Možda su svratili u Nicu da vide neko društvanje.

Ovo je jedna od fora koje su nam smešne ovog leta, a sledeće godine neće biti, ali Deb i ja sad prasnemo u smeh. Otkako smo došle ovamo, skupljamo izraze koje čujemo kroz plafon ili s terase: *društvanje*, *dekor*, *mortus*, *bogovski*. Nikada nisam upoznala ljude poput gostiju u *Vili Seriz*. Oni ne pitaju za cenu pre nego što nešto kupe. Piju šampanjac kao da je voda. Poseduju brojne kuće i životinje i imaju mišljenje gotovo o svemu. Mnogo ih je lako ismevati.

– Čerina mama bi nam poslala poruku da dolaze kasnije – istakne Deb.

Navučem facu u fazonu: *A, da, istina*. Deb maže puter na hleb, i to debelo, čitav prst.

– Znaš, mislim da nije star – kažem. – Hoda suviše brzo.

Deb izvije obrve. – Možda je osoblje?

To je još jedan izraz koji smo ovde naučile. *Osoblje* kao nečije zanimanje.

Naš misteriozni solo gost dolazi u kuhinju, tačno iznad nas. Obe zastanemo – ja s čašom đusa, koji prinosim ustima, Deb s puterom na nosu.

Frižider odozgo se otvori. Nešto zvecne. Frižider se zatvori.

– Pije danju – kaže Deb. Zastane zamislivši se. – Ako će cele nedelje tu biti samo jedan tip, moramo li obe da budemo ovde?

– Opet ćeš me ostaviti?

Deb me gleda, mršti se, pokušava da dokuči da li se stvarno ljutim. Ruku na srce, ni sama nisam sigurna. Od samog početka imale smo plan da, dok smo ovde, obilazimo Francusku kad god možemo. Ispostavilo se, međutim, da Deb u avanture odlazi mnogo češće od mene. Jasno mi je zašto: njoj sve mnogo brže dosadi nego meni. Ja obožavam ovu vilu – prelivni bazen, vinograd, miris vazduha u zoru. Deb nije sentimentalna kao ja. Za nju je to samo obična kuća, doduše velika.

Ponekad mi se sviđa što imam više prostora za sebe kad Deb ode. Ali isto tako, grozno mi je što sam ja ta koja je ostala sama.

– Neki tip kod Nima ima praznu kuću. To mu dođe kao neka komuna – kaže Deb. – Ali hipi komuna, ne nekakav kult. Zar stvarno želiš da ne odem?

Deb nikada nije shvatala koncept podeljenih osećanja. Okrenem se na drugu stranu sva iznervirana, i dok gledam šta ima u frižideru, dobacim joj preko ramena: – Naravno da treba da ideš.

– Ako ti zatrebam, znaš gde sam – kaže ona.

Pogledam je. Lice joj je zaista iskreno. Nemoguće je ostati ljut na Deb. Prosto želi da ode negde drugde, a kako ona to vidi, što bi to mene doticalo ako mi ovde nije potrebna?

– Ne, samo idi – kažem i zatvorim frižider. – Nađi sebi nekog seksi Francuza hipika.

Ponovo zastanemo. Naš solo gost odozgo otišao je iz kuhinje na terasu. Priča nešto. Mrmlja. Ne čujem dobro šta govori.

– Je l' on to razgovara sa samim sobom? – pita Deb, nahe-rivši glavu. – Možda se neki ludak uvukao ovde. Možda je neka skitnica upala u kuću.

Odem do vrata našeg stana i odškrinem ih. Vila je podignuta na brdu – naša vrata su s desne strane kuće, skrivena od pogleda mostićem koji od kuhinje vodi do izdignute terase s prelivnim bazenom.

Kroz procep vidim donji deo tela našeg gosta, koji se šetka po terasi. Ima sive bermude i bos je. Dok hoda, poluprazna flaša piva lupka mu po butini. Noge su mu preplanule. Ne izgleda mi kao skitnica.

– Šta...

Ućutkam Deb i osluškujem. On recituje nešto.

– *U veliku avanturu pođe, Glorijana silna ga posla...*

– Je l' on to čita Šekspira ili tako nešto? – šapne mi Deb na uvo. Gurne me u stranu i još malo otvori vrata.

– Deb, pazi – siknem. Kućepazitelji ne smeju da špijuniraju goste. Bolji posao preko leta nisam mogla ni da zamislim i sve živim u strahu da će jedna od nas nešto gadno zeznuti, pa će to neko primetiti i pozvati Čerine roditelje.

– *Da slavu stekne i milost njenu, za čim mu srce žudi i dok... i sve dok...* E jebiga. – Tip stane i podigne flašicu. – Jebem ti usrano sranje!

Zvuči kao Hju Grant. Deb pokrije usta da priguši smeh. Tip stane. Ja naglo udahnem i odvučem Deb od vrata.

– Dođi. – Odvučem je u dnevnu sobu. – Ko god da je, nemoj da ga iznerviramo prvog dana.

– Mislim da je zgodan – zaključi Deb i baci se na kauč. Poput većine nameštaja u ovom stanu, i on je nekad bio gore, a onda je prebačen ovamo kad je Čerina mama poževela da preuredi

gornji stan. Presvučen je tamnoroze somotom i ima ogromnu fleku od crnog vina na desnom naslonu za ruke – nismo je mi napravile, hvala bogu.

– I to si zaključila po njegovim stopalima?

Deb klimne glavom. – Mnogo toga možeš da zaključiš po njima.

Ovo je jedan od onih Debinih komentara na koje je, naučila sam, najbolje ne osvrutati se jer ćeš se uplesti u vrzino kolo ako je išta pitaš.

– I, hoćeš li onda da ostaneš sad kad si videla njegove seksi članke?

Deb se zamisli, pa odmahne glavom. – Takve fensi momke u bermudama mogu da nađem i kod kuće – kaže ona. – Sad bih jednog dugokosog Francuza hipika.

– Misliš li da će ti to ikada dosaditi? – pitam je privivši jastuk uz grudi.

– Šta to?

– Pa znaš, prolazne veze.

Deb podigne noge na kauč i ispruži se. Lak na noktima joj se ogulio, a na obe tamne cevanice ima po modricu. Od oca je nasledila put – deda joj je iz Gane – dok ja pak imam mlečno-belu kožu. Mnogo me nervira kad neko kaže da smo polusestre. Deb je moja srodna duša, moja druga polovina, jedina osoba koja me razume. Ja sam njena luka, neko kome se uvek vraća. Kod nas nema ničeg polovičnog.

Kad sam bila mala, uvek sam mrzela kad bi Debin tata došao u posetu. On bi je nekud poveo, samo nju, u park ili u grad. Tata bi se skroz snuždio i razvedrio bi se tek kad se Deb vrati kući i traži mu da zajedno prave voziće. Znam da to zvuči grozno, ali bilo mi je drago kad se Debin tata posvađao s mamom i na kraju, kad sam imala osam godina, sasvim prestao da dolazi. Deb je, u svom klasičnom stilu, sad skroz precrtala pravog oca. Kod nje nema druge šanse.

- Zašto bi mi dosadilo? – pita ona. – Beskrajno je raznovrsno.
– Ali zar ne želiš da se skrasiš jednog dana?
– Da se skrasim? Šta imam da se skrašavam? Znam ko sam i šta hoću. Ne treba mi neki tip da me ispuni ili šta već oni rade.
– A šta je s decom? Zar ne želiš decu?
– Jok. – Počeška se po stomaku, pa se upilji u plafon. – To zasigurno znam. Neću decu. Nikada.

Pozdravim se s Deb kad je pošla u Nim svojim razdrndanim starim iznajmljenim autom – znam da je krenula tek kad sam čula kako se pali motor. Deb ne voli oprostaje. Mrzi da se grli, pa zato mrzi i opraštanje jer ljudi uvek očekuju da ih zagriš. Nas dve se odmalena pozdravljamo preko SMS poruka tek kad odemo. I meni se to sviđa – gotovo da ih više uopšte ne šaljemo otkako su svi počeli da koriste *Votsap*, a one koje šaljemo jedna drugoj uvek su lepe.

Cao, volim te, zovi ako ti trebam, pišem ja njoj.

I ja tebe, mala, stoji u njenoj. *Eto odmah ako ti zatrebam*.

Deb i ja se obično predstavimo gostima čim stignu, ali ja sam ovog puta odlučila da sačekam do večeri, dok Deb ne ode. Nema potrebe da zbunjujemo ljude, pa da pomisle da su tu dve kućepaziteljke kad jedna nema nameru da bude tu.

Odem do pomoćnog ulaza u vilu. Tamo su uske spiralne stepenice koje vode iz našeg stana do malog hodnika pred gornjom kuhinjom. Vrata između kuhinje i stepeništa zaključana su s naše strane, ali svejedno snažno pokucam. Jednom sam se opekla kad sam nenajavljeno ušla: zatekla sam trbušastog Škota kako go jede krekere.

– Ima li koga? – povičem kroz vrata. – Gospodine Abote?

Niko se ne javlja. Otključam vrata i oprezno uđem u kuhinju. Unutra nema nikoga. Kuhinja je u neredu – na pultu su okrajci bageta, prazne flaše, korice kačkavalja, ceo puter ostavljen da se topi na popodnevnom suncu. Zacokćem, pa se zaustavim jer bi upravo to moja majka uradila: zacoktala.